

Petőfi Sándor:Az apostol

Szerző dezs

Kötelező olvasmány,rövid összefoglaló elemzése

Petőfi Sándor
Az apostol

A mű eredete:

Az apostolt Petőfi 1848 június-szeptemberében írta meg Pesten, miután képviselőjelöltsége az ellenpárt rágalmi és erőszakossága miatt megbukott.

Szereplők:

Szilveszter
Szilveszter felesége
Szilveszter gyermekei
Szilveszter anyja
egy kocsis
egy rabló
Szilveszter keresztanyja
egy koldusasszony
egy öregúr
az öregúr fia
egy falubeli pap
egy falubeli földesúr
egy nyomdász
egy börtönőr
Szilveszterék
szomszédasszonya
a király
egy hóhér

Történet:

1
A városban
sötét van már, csak egy kis
padlásszobában
világít még a gyertya. A
szegényes berendezésű lakban egy anya szoptatja
gyermekét, nagyobbik fia alszik, apjuk pedig az
asztalnál ülve gondolkozik.

2
Kiderül, a kisfiú
nem is alszik, mert lefekvés előtt még
enni szeretne. Apja végül odaadja neki

utolsó darab kenyérüket, melyet felfalva
végre álomra szenderül
időközben elbóbiskoló
édesanyjával és
testvérével
együtt.

3

A férfi
félálomban Isten színe elé
járul, s előtárja
gondolatait: minden bűn okozója a rabszolgaság,
mikor ember uralkodik emberen.
Ő kész ez ellen fizetség reménye
nélkül is harcolni, ehhez kér csak erőt
Istentől.

4

Vajon ki lehet ez a férfi,
ez a "szent apostol",
aki embertársai boldogságát előbbre
tartja saját igényeinél? A
következő 10
rész erre ad választ:

5

Réges-régen egy
asszony valamilyen okból meg akart válni
csecsemőjétől, s még
születése napján egy
bérkocsiba helyezte. A kocsis azonban
nem örült az ajándéknak, s
kitette a csöppséget egy kocsmá bejárata
elé. Ott
egy részeg tolvaj talált rá, aki
hazavitte, s elhatározta, hogy
szomszédasszonyával jó
pénzért felnevelteti.

6

Másnap a rabló
újából átment az asszonyhoz, aki
elmondta,
hogyan a gyermek fiú. Elhatározták, hogy
megkeresztelik, s mivel Szilveszter
napján találtak rá, a
keresztségben a Szilveszter nevet kapta.

7

A gyermek nőtt, s
négyéves korára kitűnő kis tolvaj
vált
belőle. Ekkor azonban nevelőapját, az öreg tolvajt
felakasztották, s
keresztanyja elzavarta hazulról, hiszen
neveléséért már nem
remélhetett több
pénzt. Az utcán bolyongva egy
vénasszony talált rá, aki hazavitte
magával, s
szállást adott neki. Feladata az lett, hogy a
kissé elhízott öregasszony
helyett kellett ezekután koldulnia.

8

Hatéves koráig
teltek így napjai, közben jól
megbarátkozott
a vénasszony kutyájával. Azonban egy
nap, mikor egy öregúr megkérdezte, ki ő,
nem bírta tovább hazudni, s elmondta az
igazságot. Legújabb
pártfogója pedig
elvitte magával a házába.

9
Új otthonában a
nagyságos úr fiát kellett
követnie és
szolgálnia. Azonban a dölyfös
úrfi gyakran megbántotta testileg-lelkileg
Szilvesztert. Az egyetlen dolog, amely maradásra
bírta, hogy "ura"
óráin ő is tanulhatott. Tizenhat éves
korára viszont elhatározta, hogy
búcsút
int ennek a háznak, mert a
megaláztatást nem bírta
tovább viselni.
Búcsúajándékként
az öregúr egy évi
jövedelmét adta az ügyes, szorgalmas
fiúnak.

10
Szilveszter elhagyta a
várost, és kiért a szabadba. S ekkor,
a természetet meglátva döbbsent
rá, hogy Isten milyen hatalmas és
jóságos.

11
A kapott pénzből
beiskoláztatta magát, és tanult
tovább. A
Világtörténetet olvasva
rájött élete
céljára: a szabadságért
kell küzdenie,
akár élete árán is.

12
Éppen ezért,
elvégezve az iskolát, nem valamely
nagyúr
szolgálatába állt, hanem elment egy
kis faluba jegyzőnek, ott prédikált a
szegényeknek, akik nagyon megszerették.
Két helyen nem nézték csak
jószemmel: a
kastélyban és a paplakban. Pontosabban előbbi
helyen csak egyvalaki
szimpatizált vele: a kastély kisasszonya, akinek
egyszer el is mondta élete
történetét.

13
Egyszer azonban a pap a templomban
Szilveszter ellen lázító
beszédet mondott, minek hatására a

falubeliek elűzték otthonukból. A
kastély
kisasszonyától, aki időközben
beleszeretett, egy jegygyűrűt kapott ajándékba.
Újból a fővárosba utazott, s
kibérelt egy kis padlásszobát. Azonban
a lány
titokban követte, s ő ezekután megosztotta vele
szegény életét.

14
Így éltek
boldogan az Isten előtt kötött
házasságban, amíg
Szilveszterben újból fel nem buzogott a
tettvágy. Könyvet írt, melyet elvitt a
nyomdába, de azt a cenzúrára
hivatkozva nem nyomtathatták ki. Végül,
hogymeg
valamiből megéljenek, másolásra adta a
fejét. Az évek teltek, a kis család
pedig három-, majd négyfősre gyarapodott. Ezzel
el is érkeztünk újból a
jelenbe, ahol otthagytuk a gyermekeivel alvó
édesanyját és az időközben
lefekvő
édesapjukat, Szilvesztert.

15
Másnap szörnyű
tragédiára ébred a család:
a csecsemő az
éjszaka éhen halt. Édesanyja
keservesen siratja. Szilveszter nagy nehezen
elhatározza, hogy eladja utolsó
értékét, a
feleségétől kapott jegygyűrűt, hogy
illően eltemethesse halott gyermekét.

16
Szilveszter ezekután sem
adja fel életelvét, s kutakodása
sikerrel jár: talál egy titkos
nyomdát, ahol kinyomtathatja művét. Az emberek
pillanatok alatt elkapkodják, azonban a
törvény szigorú (és
igazságtalan): a
könyv lázító,
szerzőjét el kell fogni. Szilvesztert úgy
hurcolják el a
pribékek, hogy már nem is találkozhat
utoljára szeretett feleségével
és fiával.

17
Álmából-ájulásából
felébredve egy börtönben
találja magát.
Nagyon elszomorodik, azonban nem magát, hanem szeretteit
sajnálja. Egyszer
rabságában megjelenik neki felesége
szelleme, aki tudatja vele, hogy ő már
elhagyta ezt a világot. A megviselt Szilveszter
tébolyultan esik össze.

18

Tíz év
raboskodás után egyszercsak isteni jel
érkezik, egy
veréb száll az idős Szilveszter
börtönének ablakára. A
madárka valóban jó hírt
hoz, ugyanis Szilvesztert még aznap szabadon engedik.

19

Szabadulása
után Szilveszter felkeresi régi
otthonát, ahol a
szomszédok tudatják vele, hogy
elfogása után feleségének a
felőle érkező
híreket hallva megszakadt a szíve, s
szörnyethalt. Az agg felkeresi a temetőt,
de nem találja a számára oly'
drága keresztet. Szörnyű tervet forral:
merényletre készül. Mikor a
király a város utcáin felvonul, ő
fegyvert fog rá,
és lő, de az uralkodót nem éri
golyó. Szilvesztert elfogják, s még
aznap hóhér
vágja le a fejét. Testét az
akasztófa mellé temetik el.

20

Telik az idő, új
generációk nőnek fel immár, akik
lerázzák
magukról a rabláncot, és
hálásan, tisztelettel néznek fel a
régi idők
Szilvesztereire, akik teste jelöletlenül fekszik a
bitófa mellett...